

„Patrząc na flagę państwową docieklawy umysł widzi nie tylko flagę, lecz samo państwo i niezależnie od jego symboli i insygniów widzi na flagde przede wszystkim formę rządów, pryncypia, prawdy i historię narodu, który jej używa”

Henry Ward Beecher

„POLSKA FLAGA W POLSKIM DOMU”

Dzieje „Flagi Polskiej”

Polska Flaga kształtowała się na przestrzeni wieków, wywodzi się z barw herbu państwowego, którym jest Orzeł Biały na czerwonym tle. Już na pieczęci z 1290 roku Przemysław II jest przedstawiany z proporcem, na którym widnieje wizerunek orła w koronie.

Jednak biel i czerwień w charakterze barw narodowych pojawiły się dopiero w czasie obchodów pierwszej rocznicy uchwalenia Konstytucji 3 Maja. Wówczas to kobiety wystąpiły w białych sukniach przepasanych czerwoną wstęgą, a panowie nałożyli na siebie szarfy biało-czerwone.

Pierwsze normatywne ustanowienie barw narodowych nastąpiło 7 lutego 1831 roku w czasie, gdy Naród Polski przeżywał ciężkie chwile przelewając krew w Powstaniu Listopadowym. Wtedy to Sejm Królestwa Polskiego przyjął uchwałę, w której stwierdził: *Kokardę Narodową stanowić będą kolory herbu Królestwa Polskiego i Wielkiego Księstwa Litewskiego, to jest kolor biały z czerwonym.* Od tego momentu biel i czerwień stały się głównymi symbolami w kolejnych zrywach narodowych przeciw zaborcom.

Po odzyskaniu niepodległości Sejm odrodzonej Polski 1 sierpnia 1919 r. uchwalił ustawę, w myśl której: *Za barwy Rzeczypospolitej Polskiej uznaje się kolor biały i czerwony w podłużnych pasach równoległych, z których górny – biały, dolny zaś – czerwony.*

W czasie II wojny światowej barwy biało-czerwone były znakiem bojowym walczącej Polski i symbolem niezłomności narodu. Zawieszano je nocą z narażeniem życia na budynkach i latarniach ulicznych, a biało-czerwone opaski nosili na rękawach powstańcy warszawscy. Symboliczne pozostaje zatknięcie biało-czerwonej flagi na gruzach klasztoru na Monte Cassino w 1944 r. i w zdobytym Berlinie w 1945 r.

Po wojnie władze komunistyczne dekretem z 1955 roku zabroniły używania symboli narodowych poza dniami świąt państwowych i określonych przepisami sytuacji, co miało na celu niedopuszczenie do protestów przeciwko ówczesnej władzy pod barwami narodowymi. Jednak mimo sankcji niesiono flagi podczas protestów m.in. w latach: 1956, 1970, 1976, 1980, a także gdy Jan Paweł II przybywał z pielgrzymkami do ojczyzny. W roku 1980 pod biało-czerwonymi sztandarami rodziła się „Solidarność”.

Zakaz używania przez obywateli flagi poza dniami świąt państwowych została przerwana ustawą z dnia 20 lutego 2004 roku, która przewiduje, że: *Każdy ma prawo używać barw Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności w celu podkreślenia znaczenia uroczystości, świąt lub innych wydarzeń.* Owa ustawa wyznaczyła również dzień 2 maja jako **Dzień Flagi Rzeczypospolitej Polskiej**. Ponadto jest to Dzień Polonii i Polaków za Granicą.

Barwy biało – czerwone powinny być otaczane najwyższą czcią i szacunkiem przez wszystkich z Nas – członków Narodu Polskiego. Są one symbolem łączącym Nas z przodkami, którzy przelali krew za wolną Polskę. Stanowią wyraz polskiej tożsamości i tradycji.